

II.

«Il faisait très chaud, le grand soleil d'août
braîsillait dans le ciel de flamme d'un bleu pur.»

(Emile Zola, «La Terre».)

Snikhitte. Strakke, effen, wolkenlooze lucht. De palle zon hoog in den hemel. Het almachtig licht zuigt het zomerblauw van het uitspansel zoo geheel op, dat 't dit tot een uiterst fijn, eenigszins warm getint grijsig wit verkleurt: un ciel chauffé à blanc. Een tinteling zoo fel, dat men er ter nauwernood eenige seconden in kan staren. Eerst wanneer men naar links, rechts, omhoog blik, ziet men het strak, sterk blauw van den reinen zomerhemel zich allerwege tot in het oneindige uitspreiden. Onder en tegen het licht baadt het landschap in de palle middagzon. Alles broeit, blakert, flikkert, schittert wazig-dampig in de heete lucht, die het landschap helder-mat als in een doorzichtig dunnen, trillenden gazen sluier van wemelende lichtvibratie hult. Een klam-zwoele broeikas-temperatuur die, ook zonder de minste beweging, het zweet uit de poriën dringt.

Slechts enkele geluiden, karakteristieke zomeraccenten, verlevendigen de plechtig indrukwekkende stilte: gonzend rondvliegende insecten, tjilpende vogels, onzichtbare, tusschen gras en stoppels in de brandende zon bradende, zingende krekels. Gelig witte vlinders fladderen bevallig en zigzag rond. Duidelijk dringt van links, aan gene zijde van het Festspielhaus, achter en onder de Hohe Warte, het doordringend schel, schrill, lang gefluit van den van Neuenmarkt, dat wereldverkeer-kruispunt gedurende de feestweken, komenden trein van vijven door, die, het Bayreuthsch station naderend, stoom begint te minderen. Langzaam schuiven de stoomwolkjes voort, verder, verder, aan door een omgekeerden tooneelkijker geziene witte, ronde koppen eener onweersbui gelijk, aan den schaduwkant têr, haast doorzichtig blauwgrijs getint, in een oogwenk in flarden uiteengewaaid, in onregelmatig fantastische bochten zich kronkelend dan steeds fijner, dunner, aetherischer, als luchtig losse dotjes watten, om eindelijk als atomen in lucht op te gaan. Door de natuurgeluiden en den afstand is het rollen van den trein onhoorbaar.

Zoover het oog reikt neemt bouwland den voorgrond in. Korenvelden, met het heuvelachtig terrein gestadig meëonduleerend, hier wegzinkend, dáar opklimmend, beslaan het eerste plan. Een enkel smal voetpaadje windt zich, beurtelings rijzend en dalend, langs en over de heuvelruggen, verder op smaller en kleiner, flauwer te onderscheiden, om zich, heel ver weg, geheel aan het oog te onttrekken. Aardappel-, tarwe-, haver-, gerst-, rogge-, beetwortel-velden nemen de strook van den uitersten voorgrond in, staalkaarten van alle schakeeringen van groen: geelgroen, grijsgroen, het machtig en diep, kleurrijk groen der boerenkool, het paarsch der breede, forsche roode kool-blâren, gelig doorzichtig waar de zon er bovenop schijnt,